

LBRIS

We know
books

LISA KLEYPAS

EȘTI VISUL MEU

Editura MIRON

Unu

Londra, 1830

Trebuia să scape de acolo.

Zumzetul conversațiilor sofisticate, lumina puternică a candelabrelor care împrăștiu ceară fierbinte peste dansatorii de sub ele, amestecul de mirosuri de tot felul, premergătoare cinei bogate care se pregătea, toate o copleșeau pe lady Holly Taylor. Fusese o greșeală să participe la un eveniment social de o asemenea amploare atât de curînd după moartea lui George. Bineînțeles, majoritatea oamenilor nu ar fi considerat că trei ani însemna „prea curînd”. În primul an ținuse doliu total, aventurîndu-se doar rareori la o plimbare prin grădină, însoțită de fiica ei. Purtase numai negru și își acoperise părul și chipul cu văluri care simbolizau despărțirea de soțul ei și de lume. Mîncase aproape întotdeauna singură, acoperise toate oglinzile din casă cu crep negru și toate scrisorile ei erau așternute pe hîrtie cu chenar negru, pentru ca orice legătură cu lumea exterioară să poarte pecetea durerii ei.

A urmat apoi al doilea an de doliu. S-a îmbrăcat tot în negru, dar a renunțat la văl. În cel de-al treilea an, a trecut la semi-doliu. Putea purta rochii gri sau mov, participa la

activități specific feminine, cum ar fi ceaiul cu prietenele foarte apropiate sau cu rudele.

Acum, că toate stadiile doliului se sfârșiseră, Holly trecuse brusc de la întunecatul adăpost la lumea strălucitoare care îi devenise îngrozitor de străină. Este adevărat, chipurile erau aceleași, decorurile erau exact așa cum și le amintea... numai că George nu mai era cu ea. Se simțea straniu de singură, iar statutul de văduvă i se părea stînjenitor. Ca și toți ceilalți, și ea le privise întotdeauna pe văduve ca pe niște siluete sumbre, demne de a fi compătimate, niște femei care purtau pe umeri o mantie invizibilă, tragică. Acum înțelegea de ce atâtea femei care luau parte la evenimente ca acesta păreau întotdeauna că și-ar fi dorit să fie în altă parte. Oamenii o abordau cu expresii compătimitoare, îi ofereau câte o cupă cu punci și îi spuneau câteva cuvinte de consolare, după care se îndepărtau, cu un aer discret de ușurare, ca și cum se achitaseră de o datorie neplăcută iar acum erau liberi să se distreze. Și ea procedase la fel, în trecut. Își dorise să fie blîndă, dar se ferise să se lase afectată de durerea din ochii lor.

Nu-și imaginase că s-ar putea simți singură în mijlocul unei asemenea mulțimi. Locul gol de lîngă ea, acolo unde ar fi fost George, i se părea o prăpastie dureroasă.

Simțea că se afla într-un loc căruia nu-i aparținea. Era doar jumătatea întregului care fusese cîndva. Prezența ei la bal nu făcea altceva decît să-i reamintească faptul că îl pierduse pe bărbatul iubit.

A mers pe lîngă perete, îndreptîndu-se spre ușa salonului. Muzica veselă nu o făcea deloc să se simtă mai bine,

așa cum îi spusese ră prietenele ei... muzica părea chiar să-și rîdă de ea.

Cîndva, Holly dansase asemenea celorlalte tinere de acolo, simțind că zbură, în brațele protectoare ale lui George. Fuseseră făcuți unul pentru celălalt, iar cei din jur le repetau asta, zîmbindu-le admirativ. Și ea și George erau de statură apropiate. Deși nu era înalt, George era suplu, admirabil construit, cu părul șaten-auriu, ochi albaștri alerti și cu un zîmbet fermecător care nu părea să-l părăsească niciodată. Îi plăcea să rîdă, să danseze, să converseze... balurile, petrecerile erau de neconceput fără el.

Oh, George. Ochii i s-au umplut de lacrimi. Cît de norocoasă eram să te am alături. Cît de norocoși eram amîndoi. Cum să merg înainte fără tine?

Prietenii bine-intenționați insistaseră să vină la petrecere, îi spusese ră că trebuia să-și reia viața, să renunțe la doliu. Dar ea nu era pregătită... nu în seara aceea... poate niciodată.

S-a uitat în jur după diferiți membri ai familiei lui George care discutau sau mînceau delicatese din delicatele farfurii din porțelan de Sèvres. Fratele lui mai mare, William, lord Taylor, își însoțea soția în salon, pentru că urma să înceapă un cadril. Lordul și lady Taylor erau o pereche potrivită, dar afecțiunea călduță dintre ei nu se compara cu dragostea adevărată dintre ea și soțul ei. Se părea că toți membrii familiei lui George își reveniseră după moartea acestuia – și părinții, și frații, și soțiile acestora. Suficient încît să ia parte la bal, să rîdă, să mănînce și să bea, să uite că un membru iubit al familiei lor intrase prematur

în mormînt. Holly nu-i condamna pentru asta... de fapt, chiar îi invidia. Ce minunat trebuie să fi fost să scape de mantia invizibilă de durere care pe ea o acoperea din cap pînă în picioare.

- Holland, a auzit o șoaptă venind din apropiere și s-a întors spre fratele mai mic al lui George, Thomas. Deși avea aceleași trăsături atrăgătoare, cu ochi albaștri și păr cu accente aurii, lui Thomas îi lipseau strălucirea neastîmpărată a ochilor, zîmbetul leneș, uluitor și încrederea lui George. Thomas era versiunea mai înaltă și mai sobră a fratelui său. El îi fusese sprijin, din ziua în care George murise de febră tifoidă.

- Thomas, a spus Holly forțîndu-se să-i zîmbească. Te distrezi?

- Nu în mod special, i-a răspuns el iar ochii albaștri i-au strălucit cu simpatie. Dar mi se pare că mă descurc oricum mai bine decît tine, draga mea. Ți se citește pe chip că ești pe cale să ai o migrenă.

- Este adevărat, a recunoscut Holly, conștientizînd brusc durerea din dreptul tîmplelor. Nu mai avusese în viața ei migrene pînă la moartea lui George. Prima o avusese la înmormîntare. Durerile violente apăreau pe neașteptate și o țintuiau la pat cîte două-trei zile.

- Să te însoțesc acasă? a întreat-o Thomas. Sînt sigur că Olinda nu se supără.

- Nu, i-a răspuns. Trebuie să rămîi și să te distrezi, alături de soția ta. Pot foarte bine să mă întorc acasă și neînsoțită. De fapt, chiar aș prefera acest lucru.

- Bine. I-a zîmbit, iar asemănarea cu George a făcut ca inima să i se strîngă. Dar măcar lasă-mă să-ți chem trăsura.

- Îți mulțumesc, i-a spus recunoscătoare. Să aștept în hol?

El a clătinat din cap.

- Mă tem că va dura un timp pînă ce trăsura noastră își va putea face loc prin mulțimea de trăsuri de afară. Caută-ți un loc liniștit în care să aștepți. Din cîte îmi amintesc, este un salonaș care dă în seră. Îl găsești imediat după holul de la intrare, în stînga scării.

- Thomas, a murmurat Holly atingîndu-i ușor mîneca și reușind să zîmbească slab. Ce m-aș face fără tine?

- Nu vei fi niciodată nevoită să afli, i-a răspuns el grav. Aș face orice pentru soția lui George. Și ceilalți membri ai familiei simt la fel. Vom avea grijă de tine și de Rose. Mereu.

Holly știa că vorbele lui ar fi trebuit să o liniștească. Și totuși nu putea să nu se simtă ca o povară pentru familia lui George. Renta rămasă după moartea lui George era atît de mică încît nici nu merita să fie pomenită, așa că fusese nevoită să vîndă casa elegantă, cu coloane albe, în care locuiseră. Le era recunoscătoare rudelor pentru că îi oferiseră două camere în reședința familiei Taylor. Văzuse cum alte văduve fuseseră alungate sau obligate să se căsătorească din nou, pentru ca familia să se vadă scăpată de ele. Pe ea, membrii familiei Taylor o tratau ca pe un oaspete iubit și mai mult decît atît, ca pe un monument în viața al memoriei lui George.

Holly a mers de-a lungul peretelui pînă cînd umărul stîng a întîlnit brusc tocul ușii grele, bogat ornamentate. Orbește, a împins ușa și a ieșit în holul casei care îi aparținea lordului Bellemont, conte de Warwick. În casa imensă,

construită special pentru petreceri, se urzeau comploturi politice, se puneau la cale căsătorii și se făceau schimburi de averi. Lady Bellemont avea reputația unei gazde desăvârșite, care știa să invite amestecul perfect de aristocrați, politicieni și artiști la balurile și seratele ei. Familia Taylor o plăcea pe lady Bellemont și avea încredere în ea și de aceea i se păruse potrivit ca Holly să-și facă aici reintrarea în societate.

Spațiul circular era flancat de două aripi ale scării. La parter era o adevărată încrengătură de saloane care se deschideau spre balcoane, sere sau mici grădini pavate cu dale. Oricine era dispus la o întâlnire romantică își putea găsi cu ușurință un loc ferit.

Respirînd tot mai ușor cu fiecare pas care o ducea mai departe de salonul aglomerat, Holly a străbătut holul și s-a îndreptat spre salonul pe care i-l sugerase Thomas. I se părea că fustele bogate ale rochiei de seară, de un albastru închis care bătea spre negru, îi atîrnau grele, împiedicîndu-i mersul. Fusta cu tiv lat, din multe volane de mătase și crep, era mult diferită de cele ușoare, vapoase care fuseseră la modă înainte de moartea lui George.

Ușa salonului era pe jumătate deschisă iar încăperea nu era deloc luminată. Doar razele înghețate ale lunii răzbăteau discret, luminînd exact cît să nu aibă nevoie de luminare. Într-un colț se aflau două fotolii franțuzești, curbate și o masă, iar cîteva instrumente muzicale se odihneau pe suporturile din mahon, în apropiere. Draperii grele de catifea atîrnau la ferestre și deasupra șemineului. Covorul gros, cu motiv floral, îi estompa zgomotul pașilor.

Holly s-a strecurat înăuntru și a închis ușa în urma ei. Și-a dus mîna la cordonul din talie și a oftat lung.

– Slavă Domnului, a șoptit ea, răsufînd ușurată pentru că era în sfîrșit singură. Ce ciudat... se obișnuise atît de mult cu singurătatea încît mulțimea îi dădea un sentiment neplăcut. Cîndva fusese foarte sociabilă, îi plăcuse să se distreze, se simțise în largul ei în orice situație... dar toate astea fuseseră datorită lui George. Ca soție a lui, căpătase o încredere care acum îi lipsea.

A făcut cîțiva pași în încăpere și a simțit o adiere răcoroasă care a înfiorat-o. S-a uitat în jur și și-a dat seama că ușile din sticlă care dădeau spre grădină fuseseră lăsate larg deschise. S-a apropiat să le închidă dar a ezitat atunci cînd a atins mînerul rece din alamă, cuprinsă de un sentiment ciudat. Se uita prin geamurile mari și a simțit cum inima începea să-i bată cu putere, rezonîndu-i parcă în tot corpul.

Avea senzația că se afla pe marginea unei stînci și că dedesubt era un mare gol. Ar fi vrut să se retragă rapid înăuntru, în salonul care îi dădea un sentiment de siguranță, dar nu a făcut-o. S-a agățat cu toată puterea de mînerul ușii, simțind cum îi transpirau palmele. Noaptea o atrăgea afară, departe de tot ce era sigur, cunoscut.

Tremurînd ușor, Holly a încercat să-și rîdă de propriile temeri. A făcut un pas înainte, încercînd să-și umple plămîinii cu aerul proaspăt. Brusc, i-a apărut în față silueta întu-necată a unui bărbat. A înlemnit, surprinsă. Poate că era Thomas, care venise să o anunțe că o aștepta trăsura. Bărbatul era însă prea înalt, prea masiv ca să fie cumnatul ei sau vreun alt bărbat cunoscut.

Înainte să apuce să scoată un cuvânt, străinul a întins mâna și a tras-o dincolo de prag. Cu un strigăt slab, Holly s-a trezit trasă în noapte. Din cauza inerției, trupul i s-a lipit complet de al lui. O manevra cu ușurință, i se părea că era o pisicuță neajutorată în mâinile lui puternice.

– Așteaptă, a șoptit ea uimită. Trupul lui era ferm, de parcă ar fi fost clădit din oțel. I-a simțit mirosul de apret, tutun, coniac și un altul, masculin, care îi amintea vag de George. Trecuse atât de mult timp de când nu mai fusese ținută așa în brațe! În ultimii trei ani, nu se lăsase consolată de nici un bărbat, nu dorise ca îmbrățișarea vreunuia să-i șteargă amintirea ultimei dăți când fusese ținută în brațe de soțul ei.

Dar acum nu avea de ales. A încercat să protesteze, să se zbată, dar el și-a plecat capul și i-a șoptit ceva la ureche.

Sunetul a uimit-o... o șoptă profundă, ca aceea a lui Hades care o atrăgea pe Persefona spre regatul lui întunecat.

– Ți-a luat ceva pînă să vii, doamna mea.

O confunda, și-a dat ea seama. Din întâmplare, întreprusese un rendez-vous romantic.

– Dar... Nu sînt...

A redus-o la tăcere acoperindu-i gura cu a lui. Ea a tresărit, uimită, oripilată și de-a dreptul furioasă... îi ștersese de pe buze ultimul sărut al lui George... dar gîndul i s-a șters imediat, asaltat de un val de senzații. Gura lui era fierbinte, convingătoare, așa că și-a întredeschis buzele. Nu mai fusese niciodată sărutată așa, cu o dorință înflăcărată. A întors capul, încercînd să scape, dar el i-a urmărit miș-

care, înclinându-și capul ca să o sărute mai intim. Inima îi bătea necontrolat, asurzind-o. I se făcuse teamă.

Holly a simțit care a fost momentul exact în care el și-a dat seama că era altcineva. L-a simțit înmărmurind, surprins, și ținându-și respirația. Urma să-i dea drumul, și-a spus ea. Dar după ce a ezitat un timp, el a continuat să o țină îmbrățișată, nu cu putere, ca pînă atunci, ci altfel, dîndu-i un sentiment de siguranță.

Își strecurase o mîină la ceafa ei, susținînd-o. Ea fusese măritată - se considerase experimentată, o adevărată femeie de lume. Dar străinul acela o sărutase așa cum nu o mai făcuse nimeni pînă atunci. O invadase, o gustase cu limba, o făcuse să se înfioare. Aroma slabă de coniac îi parfumasе gura fierbinte, dar mai era și altceva... o esență intimă care o atrăgea cu putere. S-a trezit relaxîndu-se lîngă trupul lui ferm, acceptîndu-i sărutul și chiar răspunzînd cu atingeri timide la explorările lui cu limba. Poate din cauză că fusese o întîlnire neașteptată, poate din cauza întunericului care îi înconjură sau pentru că erau doi străini... dar pentru o clipă ea a simțit că devenea o alta în îmbrățișarea lui. Voia să-l atingă undeva, oriunde, așa că l-a luat pe după gît, simțind grumazul plin de forță și șuvițele groase și scurte de păr. Era înalt, așa că a trebuit să se ridice pe vîrfuri ca să ajungă la el. Și-a lăsat palma să alunece pe obrazul lui, proaspăt bărbierit.

Părea foarte tulburat de atingerile ei. Îi respira sacadat, lipit de obraz, iar pulsul i se zbătea în locul moale de sub falcă. Holly îi absorbea lacomă mirosul și gustul. Într-un final, și-a dat seama ce făcea.